

Els **sindicats** han parlat del que saben: de la pressió horària sobre els treballadors, de les queixes per un manteniment deficient i d'una formació insuficient dels maquinistes. Formació, per exemple, sobre què fer quan una roda *punxa*. El protocol de seguretat en situacions de perill. d'ahir, cançons per a recordar: «*Yo mismo pasaba por ahí a 60 y no pasaba nada*» o el determinant «*el dinero influye*». O aquesta altra, que resumiria la necrosi: «*Los maquinistas reciben llamadas si van tres o cuatro minutos con retraso*». Senzillament memorable. I punible. Arròs a banda, ara ens contesten, també, que s'han esborrat les proves de l'homicidi: la velocitat que portà el maquinista en uns altres trens aquell mateix dia no consta perquè **s'han esborrat les caixes** negres. Però, què no s'ha esborrat? Tot s'ha esborrat. La felicitat de FGV és immensa. Aquesta nova burla còsmica és com aquella de la tràgica demora, per part del PP, en l'entrega de la **documentació** de la tragèdia, fa uns dies, al·legant: «*Es que la estamos fotocopiando*». Operació desvergonya infinita.

En quant a les cançonetes **previsibles**: tots els representants sindicals en FGV han dit que una balisa hauria evitat l'accident. Temps condicional, una vegada més. Punt i seguit: Joan Ignasi Pla exigeix responsabilitats per la decisió de no instal·lar balises. És a dir, per la no decisió. l'excés de velocitat i la inexistència de balisa són, al capdavall, els dos arguments confrontats. l'excés de velocitat i la falta de balisa: ring de boxa electoral. Sembla que ni als uns ni als altres, repetim cantilena, els interessa esbrinar què hi ha darrere de l'excés o de la falta. Comissió de no investigació. Comença l'enquistament.